Het Parlement in brand!

— DOOR JACQUES REES —

—— 1933 ——

UITGEVERIJ „DE VOORPOST" — VREELAND

Het Parlement in Brand!

DOOR

JACQUES REES

1933

UITGEVERIJ „DE VOORPOST" - VREELAND

Het pleit niet voor de Hollandsche arbeiders, dat het nog steeds noodig blijkt om hen in woord en geschrift te overtuigen van de voosheid en het volkomen bankroet van het parlementaire stelsel. Jarenlang, zonder tusschenpoozen, onvermoeid hebben wij — tegenstanders van de verkiezingszwendel — de arbeiders gewaarschuwd. Helaas, maar al te vaak moesten wij tot de treurige ervaring komen, dat we aan een doovemansdeur hadden geklopt. Zeer veel arbeiders bleken maar niet te overtuigen. Ieder keer maar weer sjokten zij achter de leiders aan, maakten het voorgeschreven hokje van hun stembiljet rood en wachtten daarna kalm, met overelkaar geslagen armen af wat er komen zou.

Natuurlijk kwam er niets. Natuurlijk kwam er van al die mooi klinkende verkiezingsbeloften niets terecht. Maar voordat de arbeiders wakker werden, voor zij het in hun hersenen voelden doordringen, dat zij heerlijk bij de neus genomen waren, stonden al weer nieuwe verkiezingen voor de deur.

Nieuwe leuzen werden de wereld ingeslingerd. Nieuwe slagzinnen werden door de handige leiders uitgevonden. Stapels drukwerken werden huis aan huis bezorgd. Kolossaal, wat een prachtige plannen en beloften. En wederom lieten de goedgeloovige arbeiders zich foppen. En zoo gaat dit spelletje maar door. Voordat de menschen gaan begrijpen, dat er van al die beloofde gouden bergen niets tot werkelijkheid gemaakt wordt, zijn er al weer nieuwe verkiezingen.. Voor ons is dit bijna om van louter wanhoop al onze haren uit het hoofd te rukken. Hebben wij daarvoor de arbeiders steeds gewaarschuwd voor het bedrog? Hebben wij daarvoor onze tijd en werklust gegeven aan de propaganda voor het anti-parlementarisme? Zal onze stem dan altijd die eens roependen in de woestijn zijn?

Gelukkig kunnen wij constateeren, dat niet al onze agitatie als voor de zwijnen geworpen paarlen is. Hier en daar vinden wij een gewillig oor. Dit schenkt ons moed. Dit spoort ons aan om onvermoeid verder te strijden.

Deze brochure willen wij toevoegen aan de berg van geschriften tegen het verkiezingsgekonkel gericht, welke door onze menschen — de anarchisten — gedurende een lange reeks van jaren de wereld zijn ingestuurd. Laten wij hopen, dat vele arbeiders onze boodschap zullen verstaan en ernaar handelen. Ons doel is dan bereikt. Wij hebben dan niet voor niets geschreven.

Met verbazing vragen we ons af, wat de menschen eigenlijk nog van het parlementarisme verwachten? Hoe is het eigenlijk nog mogelijk, dat er nog zoo velen te vinden zijn, die meenen dat degenen, op wie zij hun stem hebben uitgebracht, in de politieke arena iets ten behoeve van hun belangen zullen kunnen doen? Hoe is zooiets in een tijd als deze nog bestaanbaar? Deze vragen dringen zich naar voren, omdat het inderdaad een zonderling verschijnsel is: dit kinderlijk geloof in het verfoeilijk parlementarisme.

Het is niet bestaanbaar, dat het volk door middel van het parlement een aandeel in de *werkelijke* macht over het politieke en economische leven kan hebben.

Wie ernstig studie heeft gemaakt van de omstandigheden, waaronder wij leven; wie weet wat kapitalisme in eigenlijke en diepere beteekenis van het woord is, zal met ons instemmen wanneer wij zeggen: Nooit of te nimmer zal de bourgeoisie ook maar een heel klein deel van de *werkelijke* regeermacht afstaan. Het kapitalisme moet er integendeel juist voor zorgen — op straffe van eigen ondergang — dat het alle teugels onvoorwaardelijk in handen houdt. Dit is de werkelijkheid. Daarom vinden wij het geloof in het parlementarisme zoo grenzeloos kinderlijk.

Hoe komt het dan, dat de bourgeosie zelf het parlement heeft ingesteld?

Het is toch waanzinnig om een instituut in het leven te roepen, dat geen enkele taak heeft te vervullen?

Deze vragen komen ons niet vreemd voor. Het is echter verkeerd om te meenen, dat het parlement voor het kapitalisme niets te beteekenen zou hebben. De heerschers gebruiken het parlement om de arbeiders *af te leiden* van de strijd voor hun bevrijding van het pijnlijk knellende juk van het kapitalisme.

Het zijn de heerschers, die de arbeiders in de zoete waan probeeren te brengen, dat zij maar hebben te zorgen, dat zij stemmen op de juiste partij om alles te krijgen wat hun hartje begeert. Zoo is het parlement een prachtig middel om iedere ongewenschte actie te voorkomen, om iedere revolutionnaire agitatie onschadelijk te maken. Vooral in den tijd toen de kapitalistische winstmachine nog naar hartelust draaide, toen het kapitalisme hoogtij vierde, verrichtte het parlement voor de bourgeoisie vele en belangrijke diensten. In die periode wilde de bourgeoisie met rust gelaten worden, zij wilde zich ongestoord kunnen wijden aan de winstmakerij.

Daarom in godesnaam geen revolutionnaire geest onder het volk! Gelukkig was daar het parlement als een prachtig middel om de arbeiders koest te houden, om hen met een kluitje in het riet te sturen. Zoo verzekerde de politieke arena aan het grootkapitaal de rustige rust, die het zoo dringend noodig had om de vette winsten ongestoord bijeen te kunnen graaien.

Nooit heeft het parlement voor de belangen van het arbeidende volk werkelijke beteekenis gehad. Vooral niet, omdat *niet* het parlement regeert. Het parlement is voor de heerschende machten zoo'n beetje manusje-van-alles, die boodschapjes mag doen en opdrachten uitvoeren. Zij, die de werkelijke meesters van het land zijn, zitten veilig achter de schermen verdekt opgesteld en trekken daar aan de touwtjes. Niet het parlement regeert, maar *het bankkapitaal.* Het bankkapitaal is oppermachtig. De regeering van stad en land is in alle opzichten afhankelijk van de macht van de groote banken. Dit is geen verzinsel, dat wij uit onze duim zuigen. Verre van dat. Dit is de werkelijkheid. Ieder, die een klein beetje op de hoogte is van de stand van zaken in deze maatschappij weet dit. De banken bevelen. De banken van de wereld besturen zijdelings of direct alles. De eenige werkelijke macht waaraan het kapitalisme de zijne ontleent is die van de groote banken. Ook het parlement is in hooge mate afhankelijk van het bankkapitaal. Nooit zal het parlement besluiten kunnen nemen en ten uitvoer laten brengen, die tegen de belangen van de machtige heeren van de bankconcerns zouden botsen. Werkelijke macht bezit het parlement dus niet. Buiten het bankkapitaal bezitten niets en niemand eenige reëele macht. Zoo leeren ons de feiten. We krijgen dus dit: Het is bedrog om de arbeiders te vertellen, dat er door middel van het parlement ook maar iets positiefs te bereiken valt. Buiten de wil van de groote heeren valt er geen spaan te behalen. Het parlement is machteloos en overgeleverd aan de belangenpolitiek van de groote banken. Het parlement werkt als een veiligheidsklep. Op een ongevaarlijke manier wordt de activiteit van de massa geloosd. Het parlementarisme werkt als een rem op de revolutionnaire daadkracht van het proletariaat. Inplaats dat de arbeiders zelf vechten voor hun bevrijding, gelooven zij dat hun partijgenooten aan de groene tafel het wel even voor hen op zullen knappen. Ge zult begrijpen, dat zij steeds bedrogen uitkomen. Maar evenzeer zult ge inzien dat een instelling

als het parlement de energie verlamt, de zelfwerkzaamheid van het volk belemmert. De arbeiders worden er door kalm gehouden. Op deze manier heeft de heerschende klasse het parlement op een buitengewoon handige wijze ingeschakeld in de lange keten van methoden om de kapitalistische uitbuiting te bestendigen. En de arbeiders vliegen er nog steeds heerlijk in. Hoe is dit dan mogelijk? De schuld hiervan moet onvoorwaardelijk geschoven worden op de schouders van hun leiders en partijen. Zonder deze zouden de arbeiders zich reeds lang vol afschuw van het verkiezingsgekonkel afgewend hebben en gegrepen naar strijdmiddelen, die hen zeer zeker veel dichter bij het socialisme zouden hebben gebracht.

Kiezen is bedrog. De arbeiders zelf schieten er niets mee op, of zij eenige van hun leiders op het zachte kussen helpen. Het geloof in de parlementaire strijdmethoden blijkt in de praktijk fnuikend te zijn voor de revolutionnaire daadkracht van het proletariaat. Daarom nemen wij een sterk afwijzend standpunt in tegenover het stembusgedoe.

Nogmaals zouden wij het in uw geheugen willen branden, dat er in en door de wouwelkamers niets bereikt kan worden. Allerlei z.g.n. overwinningen van de arbeiders op de bourgeoisie, die door de sociaal-democraten triomfeerend worden rondgedragen, zijn niets anders dan concessies, die de bourgeoisie heeft moeten doen. Zij werd hiertoe gedwongen door de vrees voor verwachte „uitspattingen" van de opstandige werkers. De woelige dagen van 1918 hebben er meer toe bijgedragen om zulke „overwinningen" uit het vuur te sleepen, dan vijf-en-twintig jaar parlementaire arbeid van de leidende genossen. Wanneer het den arbeiders werkelijk ernst is met hun revolutionnaire gevoelens, wanneer zij werkelijk de klassenstrijd, de sociale revolutie en daardoor het socialisme willen, dan moeten zij voorgoed met de halfzachte, misleidende en totaal onmachtige methoden van het parlementarisme afrekenen. Zij moeten dan hun energie geven aan een strijd, welks doeleinden regelrecht op die van het socialisme afstevenen. Zij moeten dan hun energie niet laten *aftappen* door de parlementariërs (die daarmee aan de bourgeoisie onschatbare diensten bewijzen) maar deze werkkracht verdubbelen, vertienvoudigen en richten op de directe omverwerping van de huidige onmenschwaardige wanorde, op de sociale reconstructie, op het socialisme.

Stembus en socialisme verhouden zich tot elkaar als water

en vuur. Laten de arbeiders dit toch diep in zich laten doordringen. Laten zij deze waarheid toch steeds voor oogen houden en er ook naar handelen. Doen zij dit, dan bewijzen zij het socialistisch ideaal daarmee een groote dienst. Zij helpen dan een groote barrière, die de weg naar het socialisme verspert, afbreken en voor altijd uit de weg ruimen. Zij zullen dan onze kreten overnemen en duizendvoud versterkt de lucht inschallen:

Weg met het parlementarisme!

Weg met de volksmisleiders!

Zij zullen de politieke partijen, de zwendelaars in vette baantjes en kamerzetels de rug toekeeren. Zij zullen zich dan niet meer laten gebruiken als willoos stemvee. Zij zullen strijders worden voor de vrije samenleving, waarin brood en vrijheid voor alle leden van de gemeenschap gewaarborgd zullen zijn.

Maar, kameraden, eerst moet die lastige barrière van het parlementarisme vernietigd worden. Onze tezaamgevoegde zwakke persoonlijke krachten zullen één onweerstaanbare groote macht vormen, die alle lastige hindernissen wegbreekt. Voor de laatste maal en we kunnen het niet genoeg herhalen: Breekt met partijen en leiders! Weg met het parlementarisme! Hier met de revolutionnaire strijd!

Hier met de fakkel van de opstand!

* *
*

De macht van de bourgeoisie is geconcentreerd in het groote bankkapitaal. De bestuurders en directeuren van de machtige bankconcerns regelen alles, zij vormen regeeringen of brengen ze ten val, zij laten wetten invoeren om hun belangen te dienen of verkrachten bewust bestaande wetten, wanneer die in hun nadeel zijn, kortom de wil van de bankkapitalisten bepaalt de gang van zaken in deze in-rotte samenleving. Het parlement vervult voor het volk dezelfde rol als de rammelaar voor een baby. Een stuk speelgoed om te voorkomen dat het volk lastig gaat worden. Dit moesten de arbeiders toch eens gaan begrijpen. De leiders weten drommels goed welke machten in werkelijkheid aan de touwtjes van het maatschappelijk marionnetten-theater trekken. Dat zij desondanks toch hun volgelingen iedere keer weer warm

maken voor de stembusstrijd bewijst óf hun onbekwaamheid en stommiteit óf hun onbetrouwbaarheid en bedrog. In beide gevallen deugen zij niet als leiders. Dat zij toch vast in de zadels blijven is geen compliment voor het helder inzicht en de moed tot handelen van hun aanhangers. Ook Troelstra wist deksels goed waar de schoen wrong toen hij schreef:

> „Neen, niet in het parlement zetelt de geweldige macht van 't grootkapitaal, doch daar buiten in de groote banken, trusts, de centra van het bedrijfsleven.
>
> Daar beschikt het over de voorname bronnen van het volksinkomen, die toch ook de bronnen van het staatsinkomen zijn.
>
> Bij hen heeft de regeering te leenen en dus te zorgen, de heeren bankiers mee te krijgen. Daar komen de gemeenten terecht, als ze geld noodig hebben, zonder hetwelk geen sociale politiek mogelijk is.
>
> Daar wordt aan de touwtjes getrokken van het veelkleurige marionettenspel, waarop in zoo menig geval zoowel het plechtig gedoe der regeeringen als het drukdoenerig beweeg der parlementsleden neerkomt!"

Troelstra sloeg de spijker recht op zijn kop. Toch bleef hij aan de parlementaire zwendel meedoen. Zelfs nu nog weten de partijen van links de arbeidersklasse geen ander boodschap te brengen dan: „Kameraden, het is wel een beroerde toestand maar er is niets aan te doen. Stemt nu maar op ons en wij zullen probeeren de zaak voor jullie in het reine te brengen".

En zulk een boodschap komt hierop neer, dat de arbeiders gelooven dat zij door het rood maken van het hokje voor de naam van hun roode voorgangers de vraagstukken van de klassenstrijd hebben opgelost. De leiders aan de groene tafel zullen voor de rest wel zorgen.

Het zal voor een ieder duidelijk zijn dat zulk een gedachtengang fnuikend is voor het revolutionnair élan van het proletariaat. Daardoor werkt het parlementarisme remmend op de sociale revolutie. Zoo bekeken is het parlementarisme voor de socialistische strijd even funest als de hiernamaalsgedachte van het christendom. Nietwaar, door de goëgemeente een prachtig leven na de dood voor te spiegelen, door hen in extase te brengen voor een hemel vol glans en heerlijkheden wisten de priesters, de exploitanten van de kerkelijke

opium-kitten, de arbeiders af te houden van de zorg voor een behoorlijk, menschwaardig en gelukkig bestaan hier op aarde. De zwarte priesters remmen de komst van het socialisme met de geestelijke rem van het hiernamaals. De roode priesters benutten hiervoor het parlement. In wezen zijn beide bedriegers en trouwe dienaren van de bourgeoisie. Vol goed vertrouwen hobbelt al wat zich partij noemt achter de roode priesters aan. Als een offerdier wordt het proletariaat bij de kop naar de slachtbank geleid. Voor een paar brokken worden zijn belangen door de roode priesters verkocht. Wanneer jonge katjes negen dagen oud zijn, gaan haar de oogen open en zij kunnen zien. Er zijn heele volksstammen onder de menschen, die hun heele leven lang hoorende doof en ziende blind over de aarde dolen. Millioenen over de geheele wereld loopen dagelijks te slapen. Wanneer dit niet zoo was, zou de arbeidersklasse reeds lang en voor goed met het parlementarisme hebben afgerekend.

Er bestaat een veel geciteerd woord van Karl Marx, dat zegt: „Godsdienst is opium voor het volk". Marx kon het toen nog niet weten, anders had hij dit woord vast als volgt aangevuld:

„Godsdienst en parlementarisme

zijn opium voor het volk".

Verzet u tegen het toedienen van zulke hersenvergiften! Het wordt nu toch tijd!

PARLEMENTARISME EN EENHEIDSFRONT.

Het socialisme is het ideaal van kameraadschap en solidariteit. Het is misschien wel eens goed om hier de aandacht op te vestigen, want wie een blik werpt in de zich noemende socialistische beweging zou tot die conclusie niet kunnen komen. De socialistische beweging is het summum van broedertwist en onverdraagzaamheid. Zij heeft zich gesplitst in een groot aantal groepen en partijtjes, die door de leiders tegen elkaar worden opgehitst en in het harnas gejaagd. De partijveetes zijn legio.

De groote bevrijdingsstrijd van het proletariaat, deze titanenkamp raakt geheel op de achtergrond. Tot groot vermaak van al wat gerekend kan worden als te behooren tot de bourgeoisie en haar hulptroepen, slachten de arbeiders

elkaar bijna af, bespuwen de socialisten elkaars beste bedoelingen en idealen, trappen de roode partijgangers elkaars werk in elkaar. Deze verdeeldheid is funest. Door de broedertwist en onverdraagzaamheid is het mogelijk geworden, dat Hitler in Duitschland de groote kans heeft gekregen. Wat zijn hiervan de resultaten?

Dat de geniepige nazi-sluipmoord op socialisten heeft opgehouden en is overgegaan in *de officieele uitmoording en muilkorving van alles wat rood is*. Dàt — kameraden — zijn de verstrekkende gevolgen van de bijna hopelooze verscheurdheid, versplintering, haat, en vijandschap in de arbeidersbeweging.

Genoeg hierover. Onze lezers kennen deze fout van de socialistische beweging evengoed of beter nog dan wij.

Wie of wat is de schuldige oorzaak hiervan? Het antwoord behoeft niet ver te worden gezocht.

De leiders van de parlementaire partijen hebben er belang bij, dat de bestaande onverdraagzaamheid en verbrokkeling bestendigd wordt. Hoe meer concurrentie-zucht, laster, naijver en broedertwist, des te beter lukt het de leiders om hun positie te versterken, hun macht te vergrooten. De partijen kunnen bij de bestaande en onduldbare verdeeldheid slechts zijde spinnen. Zij varen er wel bij. Vooral wanneer de verkiezingen weer in zicht zijn, kunnen de bestaande scheeve toestanden voor de diverse partij-politieke belangetjes worden uitgebuit. Zoolang het vervloekte parlementarisme door de bourgeoisie noodig wordt geacht, om de arbeiders met een schoone illusie van de socialistische strijd af te houden, zullen er lieden worden gevonden die dit bedrog in naam van de roode vaan van het socialisme in stand helpen houden. Zoolang zullen er min of meer radicale verkiezingspartijen blijven bestaan (S. D. A. P., O. S. P., C. P. H., R. S. P.) Zoolang zullen de leiders de arbeiders tegen elkaar op jagen, de vijandschap aanwakkeren en het zaad van de verdeeldheid blijven uitzaaien. Dit is in het belang van de partij, in het belang van de leiding, in het belang van de parlementaire positie der partij. De partijgeest is de pest voor het socialisme. De partijgeest wortelt in de parlementaire illusie.

Wanneer de arbeiders gaan inzien en begrijpen, dat zij in het belang van de strijd voor het socialisme radicaal hebben af te rekenen met het funeste geloof in het parlementaire waanbegrip, wordt het fundament voor het bestaan van iedere partij ondermijnd.

Per slot van rekening geschiedt alles ter wereld in en door de mensch. De grondslagen van het partij-fanatisme liggen in het proletariaat zelf besloten. Willen wij de ziekten van het socialisme genezen, de afwijkingen corrigeeren, dan moeten wij *de arbeiders* (niet de partijleiders) overtuigen van de juistheid der door ons gepropageerde denkbeelden.

Eerst nog enkele woorden over het eenheidsfront. We bemerkten reeds, dat de oorzaak van de verdeeldheid in het revolutionnaire kamp te vinden zijn bij de parlementaire partijen.

Wat zien wij nu? Dat allerwegen pogingen worden aangewend om het revolutionnaire proletariaat samen te brengen op één platform.

Wie namen het initiatief daartoe? Zij, die zelf de verdeeldheid hebben gezaaid! Zulk een bedrog, zulk een demagogie is als een slag in het aangezicht van de geheele arbeidersklasse.

Zoudt gij, wanneer ge vegetariër waart, de verwezenlijking van uw beginselen toevertrouwen aan slagers?

Zoudt gij, wanneer ge geheelonthouder zijt, resultaten voor uw strijd verwachten van de drankkapitalisten?

Verwacht gij de wereldvrede te ontvangen uit de handen van hen, die betrokken zijn bij de bloedige internationale der bewapeningsindustrie?

Uw antwoord op deze vragen kan niet twijfelachtig zijn. Natuurlijk zult U antwoorden: Neen! Neen!! Neen!!!

Zulk een antwoord bewijst uw redelijkheid. Maar waarom verwacht ge dan in godsnaam de eenheid van het strijdende proletariaat van de zijde van hen *die juist de partijveetes veroorzaken, die er belang bij hebben, die zonder deze verdeeldheid hun positie bedreigd weten?* Ja, waarom eigenlijk? Omdat ge bij zulke dingen meestal niet lang stilstaat, omdat ge u liever laat beïnvloeden door de schoonschijnende en fraaiklinkende leuzes van de volksverraders, dan uw oor te luisteren te leggen bij die socialisten, die u die wegen aanwijzen, die kunnen leiden naar zelfbevrijding van uw geest uit de slavernij van dogma's, partijfanatisme en geloof in leege woordenreeksen.

Kameraden, en de heeren van het eenheidsfront weten de zaken zoo fraai voor te stellen. Zij kunnen zoo heerlijk schelden op de scheurmakers. Zij houden zulke prachtige redevoeringen. Zij schrijven toch zulke puike artikelen.

En inplaats dat zij de zoo vurig begeerde eenheid brengen, de verdeeldheid opheffen, gebruiken — neen misbruiken zij

de wil tot eenheid die ongetwijfeld de meesten van hun aanhangers beheerscht om de verdeeldheid zoo mogelijk nog grooter te maken, d.w.z. het voortbestaan van hun machtsposities te verzekeren. De geheele eenheidsfrontbeweging, zooals we die tot dusver hebben kunnen zien, heeft nog niets anders kunnen brengen dan dit. Noem maar op wat ge wilt. Noch de C. P. H. (waarover we een brochure: „Het bedrog van de bolsjewiki" reeds persklaar hebben liggen), noch O. S. P., N. A. S. of andere revolutionnaire organisaties zijn tot dusverre in staat geweest om een behoorlijk functioneerende strijdeenheid tot stand te brengen. Dit kan niet. Zulks is ten eenenmale onmogelijk.

Partijen kunnen de eenheid niet brengen. In de eerste plaats niet, omdat alleen verdeeldheid in het belang van de partijen kan zijn. Het is dus absurd van partijen een revolutionnair eenheidsfront te verwachten. In de tweede plaats niet en eigenlijk hangt dit ook min of meer samen met het eerste punt, omdat iedere partij krachtens haar streven er op uit is, er op uit *moet* zijn, om zulk een platform aan te wenden voor eigen machtsvorming. Kameraad Henriette Roland-Holst zeide het zoo treffend juist onder aan op bladzijde 12 van haar brochure „Vlag en lading"• (geschreven naar aanleiding van het partijcommunistisch anti-oorlogscongres, in Augustus 1932 te Amsterdam gehouden) dat het iedere partij begonnen is om machtsuitbreiding, zooals iedere staat om machtshandhaving. Zoo is het. En omdat deze woorden zoozeer de volle waarheid bevatten is het ook onmogelijk om eenheid te verwachten van partijen.

Hoe dan wel? Een waarachtig revolutionnair eenheidsfront zal er een moeten zijn van de arbeiders-zèlf, los van partijen, met terzijdestelling van de partijen. Zulk een platform zullen de arbeiders zelf op moeten richten, overal waar dit maar mogelijk is en eenige kans van slagen heeft: in de bedrijven, aan de stempellokalen, in de werkverschaffingen enz.

Niet op de wijze van de R. V. O. Dat is geniepige, ondergrondsche C. P. H.-propaganda. Een eerlijk revolutionnair zal er verdomd weinig voor voelen om als bijwagen van Moskou te fungeeren. Dat spreekt vanzelf.

Neen, uit eigen initiatief van de kameraden, zal zulk een strijdeenheid langzaam, zeer langzaam moeten groeien.

Wat zal het doel moeten zijn van zulk een eenheidsfront?

Natuurlijk *niet* de verovering van de staatsmacht voor de een of andere partij.

De werkelijke maatschappelijke macht is niet die van staat of parlement. De eenige, reëele macht van de bourgeoisie is de economische. In de groote bedrijven, waar de vliegwielen suizen, *daar* is de polsslag van het kapitalisme, *daar* vindt men de werkelijke macht van de bourgeoisie.

Wanneer de arbeiders het socialisme willen, moeten zij hun strijd niet richten op de verovering van misleidende illusies, zooals parlement en staatsmacht. Zij moeten hun kracht zoeken in vereeniging in de bedrijven, zij moeten zich de beheersching van het economisch leven door middel van fabrieksbezetting als einddoel van hun revolutionnaire strijd voor oogen stellen. Alleen op deze manier zal het proletariaat in staat blijken om het socialisme te grondvesten. Wij gelooven niet in de overwinning van de stof alleen. Toch mogen wij niet blind zijn voor de feiten. Het socialisme moet, wil het kans van slagen hebben, wel degelijk diep in de economie geworteld zijn. Daarom is de theorie van de staatsmachtsverovering, gepropageerd door de parlementaire partijen, zoo gevaarlijk en misleidend.

Wij hebben niets aan schijnmacht. Wij moeten de werkelijke drijfkrachten van het wereldbewegen kunnen beheerschen. Dit kunnen wij slechts, wanneer wij de bedrijven veroveren, de economische macht in handen van het revolutionnaire proletariaat brengen.

Op deze doeleinden zij het streven van een werkelijk revolutionnair arbeidersblok gericht.

* *
*

Nog even resumeeren:

1e. Het is onzin en misleiding om het voor te stellen of er in het parlement iets voor de arbeiders te bereiken valt. Alleen doordat de bourgeoisie de buiten-parlementaire macht, de revolutionnaire dadenkracht van het proletariaat vreest, doet zij concessies. Veel van zulke concessies deed zij b.v. in de gespannen dagen van 1918.

2e. Door middel van het parlement kan het proletariaat geen aandeel krijgen in de werkelijke regeermacht. Niet het parlement, maar het machtige bankkapitaal regeert. Parlementarisme is ook daarom bedrog.

3e. Het parlementarisme remt de revolutionnaire strijd. Door het verwachten van parlementaire maatregelen blijft revolutionnaire activiteit uit.

4e. Parlementarisme is dus ook: *opium voor het volk.*
5e. De linksche verkiezingspartijen zijn derhalve schadelijk voor het socialisme. Zij remmen en saboteeren de socialistische strijd. Bovendien zijn zij de oorzaak van de verlammende verscheurdheid en broedertwist binnen de socialistische beweging.
6e. Een revolutionnair socialist behoort dus te breken met parlementarisme, partijen en leiders. Alleen concentratie op de verovering van de economische macht kan de bevrijding van het arbeidende volk uit deze poel van ellende brengen.

* *
*

De strijd van de anarchisten is er op gericht om het stelsel van kapitalistisch wanbeheer te vervangen door iets anders, iets beters. Dat andere, dat betere is de vrije socialistische maatschappij. Dat is de maatschappij, waarin de schatten der aarde zullen worden aangewend om de stoffelijke behoeften van alle individuen, waaruit de gemeenschap bestaat, te bevredigen. Dat is de maatschappij, waarin geen staatsapparaat de werkers zal onderdrukken, waarin geestelijke vrijheid, vrijheid van denken en handelen geen holle klanken, maar werkelijkheid zullen zijn. In deze maatschappij zullen de schatten van wetenschap en cultuur, van alle vruchten van menschelijke activiteit niet in dienst staan van een kleine, bevoorrechte kliek.

Neen, dit alles zal staan in dienst van de gemeenschap, van de federaties van werkers in fabrieken en op het land. In deze maatschappij zal ieder individu in de gelegenheid worden gesteld om zijn geestelijke of artistieke gaven zonder eenige belemmering van welke aard ook, te ontplooien.

Kortom, de nieuwe socialistische maatschappij — zooals de anarchisten die propageeren — zal er een zijn van de meest volkomen vrijheid!

Deze maatschappij zal tot stand komen, wanneer een zoo groot mogelijk aantal werkers zich bewust heeft gemaakt van de bestaansmogelijkheid en -noodzakelijkheid van de anarchistische maatschappij.

Zij zullen dan het bestaansrecht van het failliete kapitalistische stelsel metterdaad ontkennen, zij zullen gebruik maken van hun economische machtsmiddelen, zij zullen opstaan tegen hun overheerschers en de kapitalistische bedrijven bezetten om ze in de nieuwe gemeenschap in te schakelen.

Na deze sociale revolutie zullen de bedrijven onderling vrije overeenkomsten sluiten. Daarin zullen de ruil en distributie van producten worden geregeld. Daarin zal de te volgen economische richtlijn worden vastgesteld door alle werkers zonder onderscheid.

Een aarde zal ontstaan, die overdekt is met een net van door onderlinge overeenkomsten verbonden werkgemeenschappen. Welvaart zal heerschen en stoffelijke en geestelijke vrijheid, de hoofdvoorwaarden voor het menschelijk geluk, zullen ieders deel zijn.

De sociale revolutie, die de voorbode van de nieuwe samenleving zal moeten zijn, moet het werk van de arbeiders zelf zijn.

Geen leiderskliek, want dit zal het begin zijn van nieuwe onderdrukking.

Geen rood leger, geen dictatuur over het proletariaat, geen proletarische staat, dit alles leidt tot hernieuwde overheersching. Het proletariaat heeft er geen enkel belang bij om het eene juk met een fier gebaar af te werpen, teneinde een nieuwe kliek in de gelegenheid te stellen zich van de macht meester te maken.

De werkelijke macht van de arbeidersklasse ligt niet in een rood leger of z.g.n. proletarische staat, maar op het terrein van de economie:

in de bedrijven.

Deze bedrijven vormen de economische grondslag, zonder welke wij geen socialistische samenleving zullen kunnen opbouwen.

Gebruikmakende van onze economische machtsmiddelen, gerugsteund door de desnoods op doelmatige wijze in staat van verdediging gebrachte bedrijven, zullen wij de eerste en moeilijkste periode onmiddellijk na de sociale revolutie (zonder gelegenheid te geven aan allerlei kliekjes om naar de macht te kunnen grijpen) door komen. Deze periode zal gekenmerkt zijn door het verzet van de bourgeoisie en door de nawerkingen van de kapitalistische invloeden in de geesten van de arbeiders.

Het voortzetten van de kapitalistische tradities: Staat met despotisch en leidinggevend beambtendom, leger en politie, kan dit verzet en deze nawerkingen slechts versterken en leiden in de richting van het ontstaan van nieuwe onderdrukkingsvormen.

Doch dit zal zijn het verraad van de sociale revolutie!

Daarom — kameraden — altijd zal blijken dat de eenige mogelijkheid voor de vestiging van het socialisme zal zijn:

de anarchie, haar gedachtengang, strijdwijzen en maatschappijleer.

Arnhem, Februari—Maart 1933.

„DE VOORPOST"

ZUWE 10 — VREELAND

gaf reeds eerder uit:

JO GROOS: **„DANSE MACABRE"**
(anti-oorlogsgedichten) . . 10 ct.

HENK EIKEBOOM: **„BLOED LIGT OP STRAAT"**
(revolutionnaire verzen) . . 15 ct.

HENK EIKEBOOM: **„BEGRAFENIS VAN EEN VERMOORDEN ARBEIDER"**
(spreekkoor) . . . . 10 ct.

Franco toezending na storting op
GIRO-REKENING No. 204461
ten name van H. EIKEBOOM
— — te Vreeland — —

Uitgeverij „DE VOORPOST" vraagt in alle plaatsen des lands

Agenten en Kolporteurs

die regelmatig met haar uitgaven willen werken. Zij, die niet ter wille van de (uiteraard kleine) provisie, maar uit liefde voor de anarchistische idee als zoodanig mee willen werken, melden zich daarvoor aan.